

Geert De Vriese

EDDY!

EDDY!

EDDY!

De Tour in België

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

© Geert De Vriese, Houtekiet 2019
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
www.houtekiet.be
info@houtekiet.be

ISBN 978 90 8924 730 8
e-ISBN 978 90 8924 732 2
D 2019 4765 15
NUR 480

Omslag Pascal Van Hoorebeke
Coverfoto © Rolls Press/Popperfoto
Opmaak www.intertext.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

Inhoud

- 7 **VOORWOORD**
- 9 **HET TIJDPERK EDDY MERCKX**
'Juicht, Belgen, juicht!'
- 75 **HET TIJDPERK RIK VAN STEENBERGEN**
'Schoner kon het niet'
- 111 **HET TIJDPERK RIK VAN LOOY**
'15.000 liter bier en één droom'
- 155 **HET TIJDPERK LUCIEN VAN IMPE & FREDDY MAERTENS**
'Nog nooit ben ik zo toegejuicht'
- 187 **HET TIJDPERK JOHAN MUSEEUW**
'Honderdduizenden Vlamingen stroomden de straat op'
- 205 **HET TIJDPERK TOM BOONEN**
'In de gele trui door eigen land, fantastisch!'
- 231 **HET TIJDPERK PHILIPPE GILBERT & GREG VAN AVERMAET**
'Zoveel ambiance, nog nooit meegemaakt'
- 249 **BRONNEN**
- 252 **DANKWOORD**
- 253 **OVER DE AUTEUR**

Voorwoord

1969. Vijftig jaar geleden, maar het lijkt wel een eeuwigheid. De mens zet voor het eerst voet op de maan, de hippies celebreren hun ultieme hoogmis op Woodstock en computers hebben ze alleen bij grote bedrijven en overheden en ze werken met ponskaarten. Koning Boudewijn opent de Kennedytunnel, elke Belgische gemeente krijgt een postcode en één man schrijft geschiedenis. Dat laatste is een jubelcliché dat – met name in de sport – zo vaak gebruikt wordt dat het gevalueerd is tot een holle kreet, maar hij doet het echt.

Is hij de enige echte *Grootste Belg*? Groter dan pater Damiaan of priester Daens, groter dan Jacques Brel of René Magritte, groter dan...? Wie zal het zeggen? Er zijn bijna net zoveel *Grootste Belgen* als Belgen die zich daarover uitspreken. Een kwestie van criteria en – zeker in Vlaanderen Koersland – criteriums. Een echte Belg is hij in elk geval. Niet alleen omdat hij een tweetalige Brusselaar is met roots in Vlaanderen en een Franstalige schoonfamilie. Ook omdat hij de emanatie is van een al in zijn hoogdagen met zijn identiteit worstelend land, met zijn soms knarsende en clashende culturen en mentaliteitsverschillen.

Hij is een nationale held als hij begint te winnen, maar hij wordt een antiheld voor veel Vlamingen wanneer hij dat in hun ogen te vaak doet. Met te veel panache en te veel zelfvertrouwen, vinden zij. *Dikkenek! Brusselaar!* Het eeuwenoude verhaal van het hoofd en het maai-veld. Waardoor hij dan weer een martelaar wordt voor de andere taalgemeenschap. Want *ces flamins*...

Zover is het nog lang niet in 1969. De honger is te groot, schraalhans al te lang keukenmeester. Van Steenbergen, Van Looy, Ockers, Impanis... Er zijn al zoveel profeten op het Touraltaar verschenen – of

er willens nillens op getild – dat minder dan een messias niet meer volstaat. Een Verlosser op zijn Vlaams in Vlaanderen, dan nog wel, zoals blijkt wanneer de krant *Het Volk* in 1967 al vol verwachting zijn grootmoeders gaat opzoeken: ‘Beide oudjes wonen in de Dorpsstraat te Meensel-Kiezegem, op honderd meter van elkaar. Zij hadden allebei een groot en voorbeeldig gezin.’ En een van hen...

‘... is met haar gezegende ouderdom van 90 nog heel flink te been. Tot verleden jaar ging zij elke dag naar de Mis. Wanneer zij het heeft over haar kleinzoon, dan glundert zij van vreugde. Wij ondervroegen haar over zijn jeugd en dan komt het er allemaal zo gemoedelijk uit: “Een goed harteke! Onlangs kwam hij hier, en ik zegde hem: “Jongen, als ge ’s morgens opstaat, een kruiske maken, hé.” “Och peke,” antwoordde hij, “dat is elke morgen mijn eerste werk.”’

Twee jaar later heeft hij bij het begin van de zomer al zijn derde Milaan-Sanremo gewonnen, de Ronde van Vlaanderen en Luik-Bastenaken-Luik. Ze staan op zijn palmares naast eerder al het wereldkampioenschap, de Giro, noem maar op. Maar toch. Die ene wedstrijd, de Ronde van Frankrijk. Dertig jaar is het intussen al geleden dat een Belg – Vlaming, Waal of Brusselaar – die nog eens won.

Maar dan is het eindelijk zover. De Brusselaar gaat naar de Tour, en de Tour komt naar Brussel. Het is het begin van een nieuw tijdperk.

Het tijdperk Eddy Merckx.

Geert De Vriese, april 2019

HET TIJDPERK EDDY MERCKX

‘Juicht, Belgen, juicht!’

‘Geen twijfel mogelijk, die legendarische Ronde van Vlaanderen van 1975! Zoek het nog maar eens op, op YouTube, Frans Verbeeck die als een uitgewrongen schotelvod na de aankomst bij Fred De Bruyne staat: *“Het is ongelooflijk, Fred, hoe dat die rijdt. Ge kunt dat niet zeggen... Goh, ik heb formidabel afgezien. Ge moet het zeggen gelijk het is, hé: hij rijdt vijf per uur te snel voor ons.”*

‘Nee, gij, die andere Ronde, van zes jaar voordien! Die van 1969, toen hij op zeventig kilometer van de streep al in zijn dooie eentje in de aanval ging. Toen zijn sportdirecteur Lomme Driessens brieste *of hij zot geworden was*, en Merckx hem antwoordde dat hij *zijn kloten kon kussen!*

‘En zijn werelduurrecord in Mexico, dan? Zijn wereldtitel in Montréal? Om nog maar te zwijgen over zijn demonstratie in de Giro van ’68. Op Tre Cime di Lavaredo, in een sneeuwstorm, eraan beginnen met tien minuten achterstand op een kopgroep, die vluchters een voor een bijhalen en achterlaten, en in zijn eentje de etappe winnen. On-gé-é-vé-naard, meneer!’

Vraag honderd wielerliefhebbers wat volgens hen het absolute meesterwerk van Eddy Merckx was, en je krijgt minstens tweehonderd hosannakreten over goddelijke krachttoeren. Zet die achter elkaar, en je krijgt een jubelportret van een mythische superkampioen. En toch was er een tijd waarin zelfs Hij-met-hoofdletter met schade en schande de stiel heeft moeten leren. Wie is die Merckx – de kleine Eddy, die nog een grote moet worden?

Welke krachtenvelden spelen er, wanneer hij in 1969 voor het eerst

aan de start van de Tour komt? Wie zijn zijn vrienden in het peloton? En nog belangrijker: wie zijn zijn vijanden, in de nasleep van wat er de jaren voordien allemaal is gebeurd?

Dat verhaal begint in maart 1966, in *de kleine Tour*. Van de hoofdstad naar de Azurenkust, de Koers naar de Zon, van Parijs tot in Nice.

‘Kan wel zijn dat ik de leiderstrui kwijt ben, ik neem ze morgen terug.’ – Eddy Merckx, 9 maart 1966.

PARIJS–NICE 1966. Is Merckx van de regen in de drup beland? Hij begint er stilaan voor te vrezen. Hij rijdt voor het Franse Peugeot. Een sponsornaam die klinkt als een hele beiaard klokken in de koers. Grote namen, rijke historie, indrukwekkende traditie, maar wat koopt Merckx daarvoor? Niet veel. Dat heeft hij vorig jaar al ervaren, bij zijn eerste werkgever bij de profs. Halverwege het seizoen 1965 heeft hij op zijn negentiende zijn eerste contract getekend bij Solo-Superia. Merckx kreeg er al snel in de gaten dat je als nieuwkomer per definitie en traditie geacht wordt je neer te leggen bij de heersende hiërarchie. En heersen, dat doet Solo-kopman en *Keizer* Rik Van Looy op zijn tweëndertigste nog steeds. ‘Ik voelde mij als een vreemdeling in een familiezaak,’ zegt Merckx er later over:

‘Met Van Looy, zijn lieveling Ward Sels, zijn schoonbroer Hugo Mariën die geen objectieve sportbestuurder kon zijn... Nee, dat was te veel.’

Merckx begreep ook dat Van Looy hem met zeer voorbedachten rade in de ploeg had gehaald: om hem makkelijker klein te kunnen houden. Het Vlaamse Solo-traditietricot zat hem nooit lekker, maar past zijn nieuwe Franse Peugeot-jas hem wel beter? In de aanloop naar zijn eerste Milaan-Sanremo is *le petit Belge* in Parijs-Nice door zijn eigen ploegmaats uit de witte leiderstrui gereden, waardoor de eindzege naar concurrent (maar Fransman) Jacques Anquetil ging. Diepe zucht.

In België is er echter een ander moment uit Parijs-Nice dat eindeloos over togen en tongen rolt. Een kanttekening in de wedstrijd, maar

ze zet wel de bakens uit voor jaren van discussie, speculatie, hectiek en intrige. In de 37,5 km lange tijdrit van het Corsicaanse Casta naar L'Île Rousse, op 13 maart 1966, heeft Merckx op tien kilometer van de streep de twee minuten voor hem gestarte Van Looy bijgehaald en achtergelaten. Het heeft zelfs de voorpagina van *Het Laatste Nieuws* gehaald:

'Eddy gunde Rik geen blik en Van Looy probeerde niet aan te klampen. Krijgt die ontmoeting later een symbolische waarde en zal men over een paar maanden – of wie weet nog vroeger? – schrijven dat de grote Belgische wielershoop nu al De Keizer heeft achterhaald?'

Ja, dus. Althans, soms toch, en niet door iedereen. Het punt is namelijk dat Merckx komt, ziet en verdeelt.

'Eddy Merckx stak Italianen spaken in de wielen.' – *Gazet van Antwerpen*, 21 maart 1966.

MILAAAN–SANREMO 1966. Merckx maakt zijn debuut in de grote voorjaarsklassiekers op een bar koude maar zonnige dag. De wind blaast in de rug, er wordt bijgevolg flink doorgepeerd in de zevenenvijftigste *Primavera*. Elke ontsnapping kan beslissend zijn en op dik dertig kilometer van de aankomst op de Via Roma lijkt de goede vlucht vertrokken. Acht renners gaan de finale in, met onder hen de Fransen Désiré Letort en Lucien Aimar, de Italiaan Michele Dancelli en de Belg Robert Lelangue. Bij het doorrijden van Imperia hebben ze vijfenvijftig seconden voorsprong op het peloton.

Van Looy kijkt het rustig aan. Hij heeft met Lelangue een teamgenoot voorin, dus waarom zou hij het initiatief nemen? Het geldt ook voor Merckx, met Peugeot-ploegmaat Letort voorin, maar hij zet zich toch aan de kop van het peloton om het tempo op te voeren. Niet hoog genoeg, vindt Raymond Poulidor. Hij valt aan, Merckx gaat mee en met zijn tweeën beginnen ze aan een ware koppeltijdrit.

Van Looy heeft meteen door dat dit een kantelmoment in de koers

is en probeert tot bij Merckx en Poulidor te geraken. Nù moeten we erbij zijn, beseffen prompt ook de anderen. Herman Vanspringel, de Italianen Adriano Duarte en Franco Balmanion en nog een handvol anderen volgen. Even voor de Poggio halen ze Merckx en Poulidor bij, maar de volgers gieren om een heel andere reden zenuwachtig over en weer. Van Looy? Waar is Van Looy? Hij is er niet meer bij... Gelost? Dààr, daar komt hij pas. Blijkbaar heeft Van Looy op zijn adem getrapt door het zwaarste werk voor zijn rekening te nemen in de achtervolging op Merckx en co. Hij heeft zich even laten uitzakken, er is een gat van amper twintig meter gevallen, maar hij kreeg het niet meer dichtgereden. Rik Van Looy zal Milaan-Sanremo niet winnen, zoveel is duidelijk, maar wie dan wel?

Onder impuls van voornamelijk Eddy Merckx sluiten de eerste achtervolgers aan bij de groep-Letort-Lelangue, en achttien renners beginnen aan de beklimming van de Poggio. Heeft de onervaren Merckx niet te veel met zijn krachten gewoekerd? Terechte vraag, maar niemand weet op dat moment hoe verschroeiend Merckx op zijn twintigste al kan uithalen. Hij valt meteen aan. Negen medevluchters vliegen overboord, zes concurrenten voor de zege bijten door. Te veel, vindt Merckx, en hij gaat een tweede keer. Hij wil het zekere voor het onzekere nemen en proberen alleen aan te komen. Zou het...?

Nee, het lukt niet, en Merckx heeft het begrepen. Hij besluit zijn krachten te sparen voor de spurt en nestelt zich achterin het kopgroepje. Uit de achtergrond komen vier renners terug, onder wie de Fransman Lucien Aimar en opnieuw Balmanion. Een bloedlinke situatie voor Merckx, vooral omdat hij achterin blijft zitten. De slechtst mogelijke positie mochten er in de afdaling van de Poggio ontsnappingspogingen komen.

Nog twee kilometer. Herman Vanspringel demarreert. Hij neemt tweehonderd meter. Wie durft nu nog het gat dicht te rijden? Adriano Durante is intrinsiek de snelste maar besluit toch de kop te nemen. De Italiaan trekt iedereen weer tot bij Vanspringel. Daar is de fontein, nog één kilometer. 'Ik zat vooraan in het groepje toen wij rond de fontein scheerden,' reconstrueert Merckx de ontkenning na de aankomst.

‘Wachten was moeilijker dan winnen, maar ik kon mij beheersen tot op 150 meter van het spandoek. Toen ging ik uit volle macht aan de kop. De rest kan ik niet meer beschrijven, ik spurtte alleen maar zo hard ik kon.’

En? Jawel, Eddy Merckx wint Milaan-Sanremo, zijn allereerste klasieker. Van Looy? Opgegeven.

Het scherpt de tegenstellingen aan. Ook in de vaderlandse kranten, en de scheidingslijn loopt langs communautaire fronten en generatiegrenzen. *Het Laatste Nieuws* – een Brussels dagblad voor de jonge, dynamische middenklasse – is lyrisch over Merckx: ‘De wielerwereld blijkt zijn nieuw idool gevonden te hebben. Merckx heeft een nieuw geluid gebracht in de wielerwereld. In afwachting dat hij ook de favoriet werd van de sportliefhebbers, die nog leefden midden de emoties die de kopmannen van een vorige generatie hen hadden bezorgd, is Eddy daar op de Poggio het idool geworden van de jeugd waarvan hij de bekoorlijkste incarnatie is.’

Het uit oervlaamse boeren- en werkmansklei opgetrokken *Het Nieuwsblad* ziet het anders. ‘Jonge opvolger wint eerste krachtmeting met oudere heerser,’ klinkt het wel in de paginabrede titel, maar, twijfelt de krant in de tekst: ‘Zal deze toestand zich in de toekomst bestendigen? Van Looy is nog niet ver genoeg gevorderd met de vorm. Wie bovendien de vechtersbaas Van Looy kent, weet dat hij zijn heerschappij niet zonder slag of stoot zal prijsgeven.’

‘EDDY MERCKX campionissimo op de Via Roma!’ – *Gazet van Antwerpen*, 20 maart 1967.

MILAAAN–SANREMO 1967. Van Looy of Merckx, wie wordt het dit jaar in Sanremo? In de Vlaamse kranten en cafés laaien de discussies almaar hoger op. Iedereen lijkt uit het oog te verliezen dat de spreekwoordelijke derde hond misschien wel het bekende been zal meegraaien. Wie was in 1966 immers de beste klassieke renner met zeges in Parijs-Roubaix en de Ronde van Lombardije? Felice Gimondi (24), het

seizoen voordien ook al meteen eindwinnaar in zijn eerste Tour. Gimondi zweeft in deze Milaan-Sanremo bovendien op de vleugels van een hele natie die na Loretto Petrucci in 1953 eindelijk weer eens een Italiaan wil zien winnen.

Gimondi is mee in de beslissende vlucht, en de Italianen worden helemaal gek als het nieuws doorkomt dat er nog twee landgenoten mee zijn: Franco Bitossi en Gianni Motta. *Vai! Vai! Vai!* En laat jullie niet verrassen door de vierde man in de ontsnapping, *signori!* Die vierde man is Eddy Merckx. Met drie Italianen naar de streep, moeilijk. Alleen tegen Motta, Gimondi en vooral spurter Bitossi, in het zicht van de bekendste wielerfontein ter wereld... Het grote peloton volgt bovendien op nauwelijks honderd meter. Pokeren of krachtpatsen, wat moet Merckx doen? En wat zijn de Italianen van plan? Met elkaar in de slag gaan, of net niet? Over naar *Het Laatste Nieuws*-verslaggever ter plaatse Louis Cliteur:

'Nadat Gimondi aan de fontein het eerst gedraaid had met Bitossi in het wiel en Motta en Merckx daarachter, zou Eddy een beslissing nemen die op het ogenblik zelf onbesuisd leek, maar die hem ingegeven werd door zijn gave om een toestand snel te beoordelen. Vanop bijna vierhonderd meter van de streep lanceerde hij de spurt uit volle macht. Bitossi poogde hem tegen de omheining te krijgen.'

Tevergeefs. Merckx houdt stand en wint Milaan-Sanremo voor de tweede keer op rij. Hosanna in het kwadraat bij de Belgische wielersliefhebbers die echter – alweer in *Het Nieuwsblad* – streng worden toegesproken: 'Onze jonge landgenoot is momenteel toonaangevend en hij verenigt in zich alle hoedanigheden om mettertijd de eerste viool te spelen in de wereld op twee wielen. Wie hem echter op 21-jarige leeftijd reeds de symbolische scepter in de handen stopt en hem palmenwuiwend als de grootste van allen huldigt, bewijst de jonge kampioen in wording de slechtste dienst van zijn leven. Want al diegenen die hem nu reeds op het hoogste voetstuk zouden verheffen, zouden van hem van nu af aan in voortdurende kwellende herhaling prestaties eisen die hij op zijn leeftijd niet straffeloos kan leveren.'

In tegenstelling tot Rik Van Looy, dus. Hoe is het hem eigenlijk ver-

gaan in deze Milaan-Sanremo? Geprobeerd op de Capo Berta, teruggehaald onder impuls van Merckx en uiteindelijk als twaalfde gefinisht in de grote groep. Erg veel heeft Van Looy daar niet over te zeggen. ‘Niet iedereen heeft zijn best gedaan in de achtervolging,’ klinkt het kribbig op de Via Roma, en weg is hij.

‘Merckx was wel zeer vermoeid en tevens ontgoocheld na de Ronde van Vlaanderen.’ – *Gazet van Antwerpen*, 11 april 1967.

PARIJS–ROUBAIX 1967. Heeft de vorige generatie afgedaan? Is het bijgevolg tijd voor een nieuwe, met Merckx als speerpunt? Na Milaan-Sanremo wint hij ook Gent-Wevelgem, maar in de Ronde van Vlaanderen loopt hij met zijn hoofd tegen de muur. Eerst stuit hij op een coalitie van grijze en minder grijze wolven onder leiding van onder anderen Noël Foré (34). En wanneer hij toch een bres in de contrareformatie op wielen geslagen heeft, denkt hij er niet aan het op een akkoordje te gooien met diezelfde Foré. Resultaat: de Italiaan Dino Zandegú wint *Vlaanderens Mooiste* en Merckx is een wilerlevensles rijker.

Op naar Parijs-Roubaix. Merckx lijkt zich zeer goed bewust te zijn van zijn nieuwe status. ‘Ik kan niet meer meegaan in lange ontsnappingen,’ zegt hij, nadat hij op vrijdag de zwaarste kasseistroken heeft verkend:

‘Als ik rij, volgen ze me allemaal. Dat is nu eenmaal het gewicht dat ik moet dragen. Maar wie er ook wint, zondag, hij zal stinken.’

Stinken? Merckx wijst naar zijn trainingspak dat besmeurd is met modder en walgelijke vlokken koeienvlaai. Een nieuw aan het parcours toegevoegd wegeltje leidt namelijk net niet dwars door een dampende mestvaalt. ‘Wat gaat dat worden, als het zondag regent?’

Het regent niet, het giet. De eindstrijd begint bij Mons-en-Pévèle. Na wat accordeonwerk met leidende en achtervolgende trossjes renners rijden er nog dik dertig in de spits. Alle anderen zijn hopeloos achteruitgeslagen, voor zover ze al niet hebben opgegeven. De belang-

rijkste namen voorin: de *oudjes* Rik Van Looy (33), Raymond Poulidor (31), Rudi Altig (30) en de ouwelijke Jan Janssen (26), en de gretige jonge honden Felice Gimondi (24), Gianni Motta (24), Willy Planckaert (22) en Eddy Merckx (21). Altig ruikt zijn kans en valt aan. Janssen is de enige die meteen aanhaakt. Voor de anderen is het harken en schudderen om erbij te geraken. Merckx, Ward Sels en Poulidor rijden als eersten het kleine maar hardnekkige gaatje dicht, en even later komen ook onder anderen Van Looy en Arthur Tuur Decabooter (30) aansluiten.

We gaan de finale in met tien overlevenden van de helletocht. Altig, Motta, Poulidor, om beurten proberen ze er alleen vandoor te gaan, maar stuk voor stuk worden ze teruggehaald door een man die in deze Parijs-Roubaix zijn benen niet lijkt te voelen: Jan Janssen. Het wordt een spurt met zijn tieners, en ook daarin is er niets te beginnen tegen de Nederlander. Merckx finisht als achtste. 'Ik heb *te zot gedaan*,' zucht hij. Hij was inderdaad vermoeid: 'Te veel krachten verspeeld onderweg, en die kwam ik te kort in de spurt.'

'De oudjes waren erbij,' grijnst Arthur Decabooter. Decabooter is de zwager van aankomend supertalent Walter Godefroot. Merckx versus eerst Van Looy en later Roger De Vlaeminck en Freddy Maertens, het zijn bittere duels tot op het bot die een halve eeuw later nog altijd tot de verbeelding spreken. Merckx versus de net geen twee jaar oudere Godefroot, daarentegen...

'Men gewaagde al van Eddy's nederlaag in de Ronde van Vlaanderen, sommigen zullen nu ook spreken van Eddy's nederlaag in Parijs-Roubaix.' – *Gazet van Antwerpen*, 11 april 1967.

LUIK–BASTENAKEN–LUIK 1967. Merckx en Godefroot zijn nochtans al heel vroeg in hun carrière voor het eerst en lang niet voor het laatst met elkaar in de clinch gegaan. Op de vooravond van Luik-Bastenaken-Luik wordt het roemruchte verhaal van de Olympische Spelen in Tokio alvast nog eens opgediept.

Merckx, op dat ogenblik wereldkampioen bij de amateurs, heeft in

oktober 1964 zijn zinnen gezet op het olympisch goud in de wegrit. 'Dat zou prachtig zijn,' zegt hij de avond voor de wedstrijd. 'Maar het zal niet gemakkelijk zijn, want hij wil ook winnen.' Hij? Merckx maakt een hoofdbeweging richting een landgenoot die net het Belgische kamp is binnengewandeld: Walter Godefroot. En wat gebeurt er in de koers? Merckx gaat in de aanval maar hij wordt in de finale nog bijgehaald. Godefroot finisht als derde in de massaspurt, na de intussen lang vergeten Italiaan Mario Zanin en de al even obscure Deen Kjell Rodian. Brons voor de Belgen, dus. Slechts brons, en na de wedstrijd vliegen de verwijten over en weer. 'Als iemand voor mij de spurt had aangetrokken, dan zou niemand mij geklopt hebben,' fulmineert Godefroot. Waarop Merckx terugbijt:

'Als ze mijn vlucht beter hadden beschermd, dan zou ik standgehouden hebben.'

Volgt het nationaal kampioenschap van 1965 in Vilvoorde. Het aller-eerste bij de profs voor zowel Merckx als Godefroot. Decabooter valt aan, Merckx gaat er achteraan met Godefroot in het wiel en die haalt het in de spurt. Slim gespeeld of achterbaks geregeld onder schoonbroers? Hangt er vanaf van wie je supporter bent, en beide kampen zijn heilig overtuigd van hun gelijk.

In het voorjaar van 1966 laait het vuur nog wat heviger op na een incidentrijke spurt voor de overwinning in Dwars door België. Er wordt *gekwakt*, aan truien getrokken, alle lepe trucs worden uit de kast gehaald. Godefroot gaat net voor de streep zwaar tegen het wegdek, Merckx wint en de hel breekt los. Supporters joelen, schelden, springen over de nadarafsluitingen en gaan zelfs met elkaar op de vuist. In het midden van de weg, en de achtervolgende groep komt eraan. Gevolg: massale valpartij en Herman Vanspringel wordt met een elleboogbreuk afgevoerd naar het ziekenhuis.

Godefroot dient klacht in tegen Merckx wegens ongeoorloofd spurtten, en die reageert als door een horzel gestoken:

'Godefroot heeft mij niks te verwijten! Hij heeft zich laten insluiten en hij pakte mij twee keer bij mijn trui. Ik kan dus even goed klacht